

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Lygne.

35

G bunden form
of
Sixten.

Gleerupska Universitets-Bokhandeln i Lund
(Hjalmar Nöller).

Prof. Bengt Edward Sjöström.

*e. v.
o. 35.*

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

15175

*Olof Östergren
8/137.*

I BUNDEN FORM

AF

SIXTEN.

LUND

GLEERUPSKA UNIVERSITETS-BOKHANDELN
(HJALMAR MÖLLER).

I BUNDENS FORM

SIXTEN

LUND 1887.

AKTIEBOLAGET FREDRIK BERLINGS BOKTRYCKERI OCH STILGJUTERI.

INNEHÅLL.

	sid.
Utan rubrik	1.
Liten tös:	
I. I björkehage	4.
II. Från herregården	7.
III. I boudoiren	10.
IV. Varieté	14.
V. På jernväg	17.
I solnedgången	23.
Nemesis	25.
Älskad	29.
Konstnären I—V	32.
Innan första balen	46.
Det var en eftermiddag	49.
Louise och Lisa	52.
Hvi tårar trilla ibland	55.
Liten fogel	58.
På vägen	62.
Vid Herrevadskloster	65.

I porten	68.
Anekdot	71.
Två rosenknoppar	77.
Väntan	81.
Sinnessjuk	84.
"Marsch-marsch"!	89.
Fram!	93.
Barnadröm	95.
Brigadmanöver I—IV	99.
Första lögnen	109.
Gudstjenst	111.
De första stegen och de sista	114.
Vid pianot	116.
Tänk den som vore en liten bok	119.
Middag	121.
På Skogsgård	124.
Under valsen	128.
Hjertehemlighet	132.
"Namn"	135.
De två	138.

Utan rubrik.

Mot vinterkyla och golfdrag
Mattan spikats på;
Nu är den vorden gammal
Och hål har den mattan två.

Men mellan hålen de båda
Mest den sliten är,
Just som skulle stegen
Oftast ha trampat der;

Och hålen kommit af klack, som
Vände hastigt om
För hvarje gång som foten
Till dörr'n eller väggen kom. —

När stegen de många han trädde,
Hur var det honom då,
Leddes han eller gladdes
Så att ensam gå;

Ensam att gå i banan,
Som han stakat ut,
Fram och åter och vända,
Der banan tog sitt slut?

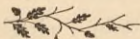
Kanske var han ej ensam,
Kanske tanken fick
Lif och gestalt på färden,
Der af och an han gick;

Kanske hvad sannt i lifvet,
Skönast sinnet smekt
I kära bilder för honom
På denna bana lekt!

I kära bilder, hvilka
Minnet fick en gång
Tecknade af honom
Uti enkel sång!

Skall han träffa i banan,
Der han går och går,
Ett enda kärligt hjerta,
Som hans sång förstår?

Kunde väl hända att sången
Klingade skönare då,
Kunde väl hända i banan
Skulle han gladare gå! —

Liten tös.

I.

I björkehage.

Det är så vackert i björkehage,
Der majsol dansar på späda blad,
Och bäcken sorlar i glädlig frihet
Och stänker perlor på tufvors rad.

Det är så fagert på backesluttning,
Der våren täcket af sippor slår;
Från röda stugan bland björkestammar
Den blåa röken i ringlar går.

Hon är så näpen den lilla tösen,
Der glad hon dansar från stugan ner, —
Hvad det blir roligt vid bäck att plaska
Och väta klädning, då mor ej ser!

Och liten plaskar och liten leker
Och plockar sippor och björkeblad,
Kring blonda lockar sin krans hon flätar
Och ler så innerligt hjertegläd.

En fjäril fladdrar, den skall hon fånga:
I björkehage nu jagten går,
O Gud, så roligt, när lilla handen
Kring vingad fånge sig sluta får!

Men vingad fånge får frihet åter —
Den stackarn ville bestämdt åstad!
I närmsta björk liten tös nu gungar
På spänstig gren så förnöjd och glad.

Du lilla raring med väna blicken,
Som vårlig himmel så klar och blå,
Njut fjärils-yr af din frihet ljufva,
I björkehage bland blommor små!

Men hvar är kransen? Den föll vid jagten!
Ett skutt, och liten på marken står;
Af blad och sippor hon flätar åter
En liten krans åt sitt blonda hår.

Hon är så näpen den lilla tösen,
Den lilla tösen på nio år!
Hur gladt vid stuga i björkehage
Bland blommor leka i däglig vår!

II.

Från herregården.

Ej får hon tjena längre qvar,
Hon körs från herrgål'n bort:
"Ditt stycke, packa dig åstad!"
Så lydde domen kort.

Hvart skall hon taga vägen väl,
Hon har ej hem, ej härd,
Sen' mor i somras dog, hon står
Allena nu i verld.

Ur ögon blå går tåreström,
Och hjertat häftigt slår:
Den käns så tung, den käns så djup
Den sorg vid sjuutton år.

Det blir så kallt derinnanför,
Der förr var ljusst och varmt; —
Har lifvet endast sorg att ge,
Är det så genomarmt? — —

Från nacken går en fläta rar
Af tjockt och gullgult hår,
O, kunde flätan torka bort
Den heta, heta tår!

Hon minnes väl, då första gång
Han uti flätan drog
Och sen' med våld från rosig läpp
Den första kyssen tog;

Hon minnes godt en vacker qväll,
Hon mins vid trädgårdsbänk,
Då unge grefven löfte gaf
Om tro och gyllne skänk!

Nu körs hon bort den stackars tös,
Hon har ej hem, ej härd,
Hvart skall hon taga vägen väl
Allena nu i verld? —

III.

I boudoiren.

Från taket i boudoiren faller
Af mörk bordeaux ett dämpadt sken,
Det smyger trolskt från färgad skifva
I spegeln öfver rummet hän.

Derute tjuiter nordanstormen,
Kring hörnet isande han far,
Och snön i mörk december afton
Sitt täcke öfver gatan drar.

Det är så elegant och stilla
Derinne uti varm boudoir,
Der doft af rose sig sakta smyger
Från hvarje möbel rummet har.

I slummer på en soffa hvilar
En qvinna här en ung blondine:
Just nu hon spritter till vid ljudet
Ut af pendylen på kamin.

Hon drömde visst, — hon far med handen
Utöfver pannan, för att slå
Liksom en tråkig syn på flykten,
Som nyss hon sett i drömmen stå.

Dock nej, — det vill ej lyckas riktigt,
Den vill ej bort den dumma syn,
Den hvilar öfver rynkad panna
Och under blonda ögonbryn.

Men det är väl i afton bara
Som tjuogoaring drömmer så,
Att liten hand från rynkad panna
Behöfver stygga drömmar slå;

Ty vemodsdraget öfver pannan,
Som hvilar nu i qväll så tungt,
Det stämmer illa öfverens med
Ett anlete så friskt och ungt.

Ja, — det är nog i afton bara! —
Kanske det stygga vädret gör
Att lynnet fått en släng af rusket,
Som håller på derutanför!

Hvad skulle här för sorger trycka
I varm och elegant boudoir, —
Ej fäste lyxen här sin boning,
Att göra bittra lifvets dar!

Hon ringer. Sakta öppnas dörren,
Och kammarsnärtan order får:
— "Lisette, jag går ej bort i afton,
Men är ej hemma, du förstår!" —

IV.

Varieté.

Längst borta i salen pianot står,
En känd melodi på tangenterna går.

Der glammas vid små-bord, rad vid rad,
Af punsch och cognac blir stämning glad;

Och tobaks-rök, som i ringlar går,
Sin tjocka dimma i salen slår;

Men genom dimman ger gasens sken
Belysning åt salen skäligen klen.

Nu höres stojande gny och stamp:
Då skruffvas på gaskran borta vid ramp;

Och "varieté'en" bjuder på
Hvad grannt den har bak sliten ridå:

I fonden ett landskap, det är ej skönt,
Det lyser i blått och ettergrönt;

Kulisser, som närmast rampen stå,
De skola väl vara björkar två.

Der frasar en klädning, och snart man ser
Vid rampen en flicka, som niger och ler;

Och klädning är kort, det är lifvet ock,
På halsen den bara går gullgul lock;

Och rosor och liljor på kinden le,
Men sminket man ser utan kikare.

Hon sjunger vid tarfligt ackompanjemang,
Men rösten är sprucken, den har ej klang.

Och visan är slut, hon applåder får,
Man klappar och käppar i borden slår.

Så sjunger sin visa hon än en gång
Och får på nytt applåd för sin sång.

Ridån går ned, men bland herrars flock
Der glammas mycket om gullgul lock,

Men sminkad flicka med gullgult hår
Bakom ridån spejande står. —

V.

På jernväg.

Förr var så stilla och fridfullt
I hage bland björketrän;
Från röda stugan på backen
Ringlade röken hän.

Då var det som vore af världen
Hagen en fridlyst vrå,
Men åren skredo, den skulle
Ej alltid förblifva så.

Här varit spade och hacka,
De skuro i backen ned;
I hagen nere vid bäcken
Föll månget björketräd.

Nu blänka på jernvägsbanken
I solen skenor af stål,
Från brusande ångvagn stiger
I hagen rök af kol.

Väl öppna vid bäcken sippor
För vårsöl kalkarne små,
Men hvirflande rök och kolstybb
Smutsar båd' hvita och blå! —

Det frustar, det dånar, det rister i mark,
Och tåget är långt, och stigning stark;

Det går ej fort, men det går ändå,
Och kolfvar på ångvagn kraftigt slå;

Och hufvuden sträckas ur fönstren ut, — —
Men nu tog den starka stigning slut:

På vågrät bank ilar tåget snart
Öfver släta ängar och fält med fart! —

Hvi smyga tårar förstulet
Ur blåa ögon fram,
Hvi sitter i jernvägs-vagnen
Hon der så allvarsam?

Hon tittade ut som de andre,
Då tåget saktadt gick, —
Hur kunde det vara att fuktig
Just *då* blef hennes blick?

Hvi flög med ens från munnen
Det sjelfviska, spottska drag,
Hvi bultade hjertat i backen
Så hårda, hårda slag?

Vaknade slumrande minnen
Der, som födda på nytt,
Kändes det *der* som vände
Åter något, som flytt?

Mindes kanske att liten
Plockat sippor och blad
Der och sprungit i backen
Förr så yr och glad;

Mindes att borta vid bäcken
Ofta plaskande låg
Liten tös, då mor ej
Henne från stugan såg!

Men, tårade ögon torkas, —
Det var blott en tråkig dröm, —
Der hviskar så kall en stämma
Ur hjertat: "Lef och glöm!

Lef, att kräfva af lifvet
Mer guld för den vår det tog,
Då grymt kring det varma bröstet
Sin kalla famn' det slog;

Glöm, — och af stund, som ilar,
Tag hvad du taga kan, —
Glöm att för dig i lifvet
Vårsol någonsin brann!" —

Kring munnen de spottska dragen
Leka på nytt igen! —
Men majsol lyser från fönstret
På siden klädningen;

Och vagnarne rasslande ila
Sin väg på bana af stål; —
Kring frustande ånghäst röken
Sveper sin slöja af kol! —

I solnedgången.

Sjönk i purpurbrämad vester gyllne klot bak' fjerran
skog,

Klar och vänlig sista strålen öfver insjöns bölja log.
Dag var slutad, bana ändad, bana i ett haf af ljus,
Men från strand i solnedgången sjöng jag sång vid
böljebrus:

Sol, o kunde jag dig likna i din bana, der du går,
Blid och glad i morgonstunden, varm när middagshöjd
du når,

Och det bästa föredömet, när du banan gått till slut,
Skicka som till afskedshelsning endast frid ur blicken ut.

Sol, din nedgång är ju endast gryning åt en annan värld,
Der du styr i härlig bana åter strålände din färd!
Lär mig fatta afskedsblicken, som i qvällens stund
du ger,
Att, när hvilans stund är inne, ur min blick blott
friden ler!

Kanske säkrare blir gången i min bana brant och lång,
Kanske synkrets klarnar, vidgas, der den förr var
mörk och trång,
Om du lär mig riktigt fatta, om för minnet alltid står
Ofördunklad just den synen, då du vesterns portar når!

Sista qväll'n, då vill jag minnas, sol, då vill jag
minnas dig,
Tacksam för det ljus du lyste vänligt neder på min stig!
Blickande som du i qvällen, fridfull lägger jag mig ner
Och i vesterns aftonskymning endast österns gryning
ser! —

Nemesis.

Du, som nådde omsider
Det hägrande mål,
Som så länge och rastlöst du sökt:
En ställning i lifvet
Ur dällderna höjd,
Som gjorde att hyllning
Du tog som din rätt,
Som skänkte dig magt
Och det klingande guld,
O, säg, hur kom du dit upp?

Väl dig, om ur spår,
Som du lemnade qvar
På din väg till den vinkande höjd,
Slog upp mång' planta
Fager och skön,
Som vattnats af tårar,
Dem saknad fält,
Som vårdats af älskadt
Minnes hand:
Med lugn skall du bo på din höjd!

Men om på din vandring
Du satte din häl
I hjertan, som sargades hårdt;
Om liknöjd och kall
För din broders tår
Från honom du ryckte
Hans enda bröd
För blotta begäret
Att ega mer,
Då bor du ej trygg på din höjd.

Då kommer en stund,
När du anar som minst
En hämnande ande dit upp:
Så strör han ditt hopade
Guld för vind,
Ditt slott i ruiner
Han nederslår
Och slungar ditt namn,
Som var äradt nyss,
Till rof åt en hånande värld.

Eller kanske han låter
Dig ega kvar
Ditt gods och ditt ärade namn;
Men då söker han upp dig,
Dag som natt,
Och jagar ur hjertat
Friden bort
Och hviskar så hemsk
I ditt öra då
En saga, du känner godt.

Kanhända han dröjer
Den hämnaren, —
Lika godt, han kommer ändå;
Om ej förr skall du skåda
I dödskamp hård
Den hämnande anden
Hotande stå
Och peka tillbaka
På gånget lif, —
Och Nemesis är hans namn!

Älskad.

Öfver kyrkogården hvilat
Qvällens frid;
Kors och vårdar hålla trogen
Vakt i skymningstid.

Ned åt gången styr en flicka
Tysta fjät,
Hjertat klappar högt och tinning
Bultar feberhet.

Spejande åt sidor alla
Blicken far:
Ensam vill i dödens gårdar
Flickan dröja kvar.

Allt är tyst; hon ensam gästar
Dödens tjäll,
Skymtar nära gången griften,
Som hon sökt i qväll.

Mullen kastades i middags
Deruppå;
Kransar, blommor derutöfver
Skönt ett täcke slå.

Öfver mullen ner hon sjunker
Och ur barm
Snyftande hon drar en blomma,
Liten blomma varm.

Sista helsning! Verlden vet ej
Derutaf,
Känner inte liten flicka,
Gråtande vid graf.

Han, som gick, men aldrig kommer
Mer igen, —
Kanske ser hur ögon tåras,
Sörja gången vän.

"Älskling! hviskar öfver mullen
Liten mund,
Ger åt älskad grift en afskeds-
Kyss i nattlig stund. —

Morgonsol på kyrkogården
Lyste klar;
På en graf bland friska kransar
Låg en näsduk qvar.

Konstnären.

(Efter en sann händelse.)

I.

Jag vandrade fram och åter
I konstutställningens sal,
Der blicken af taflor tröttats
Och byster utan tal.

Hvad konst med pensel och mejsel
I denna samling gett
Till arf åt efterverlden
Jag trodde hvar bit jag sett.

Dock, liksom med flit det bästa
Jag skulle ha gömt till slut, —
En brons-stod tvang mig att stanna
Som ej jag sett förut:

Merkur, snabbfotade guden,
En tagg ur hälen drar,
Ur högra hälen, som hvila
På venstra knäet har.

Hvad lif i den kalla bronzen!
Men hvarföre denna brist,
Hvi har bevingade guden
Den högra armen mist?

Ej seklerna gjorde våldet,
Ty i katalogen står,
Att originalet i lera
Fullbordad nått i år; —

Jag kände en liflig undran,
Jag sporde och svar jag fick,
Och svaret var konstnärns saga,
Som täljdes med tårad blick.

II.

Det är så kallt på vindsrum, det drar från alla vrår,
Och ifrån osig talgdank det snåla skenet går.
Derute dansar nordan och sopar snömoln bort,
Och stjernekransen gnistrar från hvalfvet innan kort.

I qvällens sena timme den unge konstnärn ser
På verk, som nått fullbordan i dag i fuktig ler; —
I ler, som lif och anda han gaf i djerfva tag,
I ler, der snillet lyser uti hvartenda drag.

Skall verket ge åt mästarn en plats i ryktets famn,
Skall öfver verlden vida nu äradt gå hans namn,
Och gods och guld försona hvad armod bjöd sin son
Till lön, när dagens arbet' han tröttad gick ifrån? —

Det är så kallt på vindsrum, och danken brunnit ner,
Och till kaminen eger han intet bränsle mer:
I förrgår, då modellen för sista gången satt,
Han lade i kaminen af kol sin sista skatt.

Nå, lika godt, han sofvit förut med kläder på!
I natt, fast frost är bister, det får, det måste gå;
Och trött på bädd han sjunker och sveper täcket kring,
Men månens kalla strålar på golfvet slå sin ring.

III.

Kring armods läger drömmar
Dansa i vild galopp,
Kölden knakar i bjelklag,
Rister hvilande kropp.

Drömmar hviska om varma
Bilder från sommardar,
Sen' kommer hösten, och marken
Ligger der brun och bar.

Vexlar så drömmen, vinter
Kläder i hvitt sitt bo,
Bjuder i kylig drifva
Glömska och frid och ro. —

* * *

Skiner i vindsrum måne
Vänligt från fäste ner,
Smeker med tusen strålar
Mästerverket i ler;

Mästerverket i lera? — —
Leran är våt ännu,
Tänk om i natten kölden
Spränger stoden itu!

Spränger i nattliga stunden
Verket af dag och af ljus, —
Köld, om du leker i morgon
Blott på en hög af grus! —

Flydde så feberdrömmar,
Klarnade tanken opp,
Konstnärn vid stoden redan
Står med ett enda hopp,

Höljer med trasiga täcket
Älskade verket så,
Tänker ej sjelf på kläder,
Offrar dem glad också.

Kallare blir nu på halmen
Hvila i kylande natt,
Dock, hvad mera, han räddat
Käraste, högsta skatt! —

Tindrande stjernor deruppe,
Han I ej värme att ge,
Viljen i natt I redan
Närmre mot brodern le?

Månestrålar, till bädden
Smygen Er sakta bort,
Lysen vänligt och hvisken
Lifvet är kallt och kort! —

←

IV.

Redan länge vintermorgon in i vindsrum blickat klar,
Solen lyser nu på blommor utaf is, som fönstret har;

Natten fäste dem på rutan, till en enda stor bukett,
Som af solens strålar färgas ömsom skär och violett.

Utomkring är allt som vanligt, — lifvet går sin gilla
gång:
Samma stoj som förr från gatan, samma bråk från
gården trång; —

Men i vindsrum är det stilla, tyst som när i midnattstid
Lifvet hvilar trötta lemmar efter dagens trägna id.

Då, så har man sagt, på vindsdörr slog en knackning
barsk och hård,
Det var hyresvärd, som gick att kräfva hyran af sin
gård;

Intet svar. Han öppnar dörren trotsigt, han är herre här,
Går mot bädden fram och ruskar man, som ligger half-
klädd der.

Men han visste ej att döden före honom gått der fram,
Att i natt vid måneljuset liemannen allvarsam,

Allvarsam, men hjertgod, sprängde hårda bojan anden
band,
Bjöd från armod och elände själen upp till bättre land.

Sagdt är ock att hyresvärden veknat för hvad här
han såg,
Kände som ett barn sig liten för den man, som kall
der låg,

Att en tår på kinden smög sig, då han såg mot
golfvet ner:
Stodens högra arm låg krossad, — köldens verk i
fuktig ler!

Varsamt lindar han från stoden klädesplagg och täcke
opp,
Breder, liksom för att värma, dem kring frusen, blåsvart
kropp;

Går i underliga tankar långsamt ner för trappan lång,
Hemtar upp till kalla kammarn sen' af kol och ved
ett fång.

↵

V.

§å lydde om konstnärn sagan,
Hans verk kom för kännareblick:
I brons man beslöt att gjuta
Merkur i sitt stympade skick.

I stympade skicket, som skulle,
Bland konstverk en ädel skatt,
Bevara åt troget minne
Hans lidandes sista natt.

O, du, som åt konsten svurit
Din ed med glädje och mod,
Vill mästare-handen du skåda,
Träd fram då till denna stod!

Men, lyckans förklarade gunstling,
Ock du må betrakta dess drag,
De ha en historia att tälja
Från armodets bittraste dag;

Kanhända du aldrig anat
Hvad lidande jorden bar,
Så lär då af konstnärns saga
Och göm den i hjertat kvar! —

Innan första balen.

Jag vet du suttit framför spegeln,
Du rara tös sen' klockan fem,
Nu skall du ut i stora världen,
Att annat skåda än ditt hem.

Hur efterlängtd har den varit
För liten Selma denna stund,
Hur många nätter för den balen
Du varit utan någon blund!

Du känner dig så fri som fogeln,
Bekänn, att slippa från pension,
Sen' kyrkan skänkte dig i våras
Sitt fribref i konfirmation.

Ja så, du tycker rosen sitter
För lågt, då flytta vi den opp:
Jag kunde sladdra att den faller
Bestämdt i yrande galopp!

Jag kunde sladdra mycket annat
Om rosenknoppar små på bal,
Som trampas, och om liljestänglar,
Som brytas der i ljusan sal;

Om ögonspråk, så lätt att tala
I varm och lysande salong;
Ett farligt språk, som med sin tjusning
Till sist har ljugit mången gång;

Om guld och börd, som lätt få tecknadt
Sitt dans program på en minut,
Då andra tärnor små få sitta
Och kanske få en dans till slut; —

Men nej, — jag har ej hjerta, Selma,
Att grusa dina sköna slott,
Det är din första bal i afton, —
Jag önskar dig allt gladt och godt!

Det var en eftermiddag.

Det var en eftermiddag,
På gatan stolt framåt
Han vandrade klädd till gala
I öflig pomp och ståt.

Hans nåde, vacker yngling,
Nu går att möta brud,
Han skall i afton svärja
Åt henne tro för Gud.

Han svänger om hörnet, en flicka
Sin gång har der förbi:
Ej nåden i eftermiddag
Har blick för Amelie.

*

*

*

Det är en eftermiddag,
På gatan vandrar fram
En man i sobelpelsen
Så krökt och allvarsam.

Med sina korgar sitter
I hörnet en madam; —
"— Patrask, som hindrar vägen,
Man kommer knappt ju fram!" —

Så puttrade hans nåde,
Förbi han hörnet gick,
Men underliga tankar
I länstoln hemma fick.

Ett fyrtiåra minne
Drog för hans syn förbi: —
"— Hvad hon var ung och vacker
Den tiden Amelie!" —

Louise och Lisa.

Och fröken Louise har blodet blått
Under huden bländande hvit,
Men friskare flyter Lisas blod
Under skinn, som hårdnat i slit.

Och fröken Louise med kind så blek
Har aristokratiska drag,
Men rosor blomma på Lisas kind
Friska för hvarje dag.

Och fröken Louise en svimming fick
På senaste bal'n i en vals,
Men Lisa från gillet till arbetet gick
Och var ej trötter alls.

Och fröken Louise vid engelsk roman
Gäspar i rik salong,
Men Lisa vid väfstol och hushållsbestyr
Ej nånsin fann dagen lång.

Och måltid vid allra som finaste bord
Ratar fröken Louise,
Men Lisa hon har så god appetit
Till middag vid sotig spis.

Och pappa och mamma ha letat upp
En grefve åt fröken Louise,
Men Lisa svarade sjelf sitt ja
I går vid Petters kurtis.

Och grefven bad att få kyssa på hand
Under bugning för fröken Louise,
Men Lisa hon lärde sin Petter bums
Att kyssa på riktigt vis.

Till våren grefvinna blir fröken Louise
Och matmor i gammalt slott,
Men Lisa och Petter få nöjas då
Med stuga på hemmanet blott;

Men blifver då för grefvinnan Louise
Understundom tiden lång,
När dagen så lätt för mor Lisa går
I sysslor vid munter sång,

Så är det väl ej att undra på,
Ty Lisa att *arbeta* lärt,
Men det blef inte fröken Louise
I fina hemmet beskärtdt. —

Hvi tårar trilla ibland.

Och kammaren ligger vid smutsig gränd;
Vid öppnade fönstret står
En flicka om hals och armar bar
Och flätar sitt långa hår.

Hon knyter till sist i flätan in
Af röda och blåa band
En liten rosett, som hon jemkar sen'
I fin, men solbränd hand.

Och spegel sladdrar att allt är godt,
Då tager hon klädning fram; —
Men lif måste lagas och klädning ock:
De slitit i dans och dam!

Så slår hon sig ner vid fönsterkarm, —
Det finnes ej annan råd, —
Och nålen föres af ifrig hand
Med hast i skoning och våd;

Sen' skall hon ståta i sommarqväll
Med hatten den nya på,
Den passar så godt till klädning af sits
I randning röd och blå.

Men — nålen stannar med ens i kjol,
Öfver pannan handen far:
Der trillar i hvita barmen ner
En perla varm och klar.

Hvad vill den perlan? — Der komma fler,
Hvad vilja de tårar små?
Kanhända, fast ingen deraf vet,
De ofta ha trillat så!

Skall manne till kammar'n vid smutsig gränd
Tränga en hjälpsam hand,
Tränga ett hjerta som *kan* förstå
Hvi tårar trilla ibland? —

Liten fogel.

Det står en björk i dalen
Der bäcken flyter fram,
Och bäckens bölja speglar
Den björkens blad och stam.

Inunder björkens skugga
På mjuk och mossig grund
Der hvilar ensam främling
I solig middagsstund.

Han hvilar och han lyssnar
Till liten fogels sång,
Som högt från björkens krona
Han hört så många gång.

"Mig liten fogel svara," —
Den främling spørjer nu, —
"Hvi sjunger här i björken
Så sorgfri alltid du,

Så fri från allt bekymmer
Och lefver blott i sång
Och ingen motgång röner
På hela dagen lång?

Är du bland lif i gruset
Den ende, som gick fri
Från sorg, som skapar'n dömde
De andre lefva i?"

Men liten fogel hoppar
Från björkens krona då
Och kommer bort till främling
Och svarar honom så:

"Rätt underlig, o främling,
Din fråga synes mig,
Visst eger lifvet sorger
För mig liksom för dig,

Men sorg och glädje vexla; —
Blir sorgen mig för tung,
Jag lyssnar till den stämma,
Som i mig hviskar: sjung!

Då sjunger jag min visa,
Och sorgen innan kort
För sångens friska toner
På flykten hasta bort,

Då sjunger här jag sången,
Om ingen än hör på,
Att lifvet med dess sorger
Så härligt är ändå!"

Och liten fogel nickar
Till afsked glad och nöjd,
Och snart från björkens krona
Går sång mot luftig höjd!

På vägen.

I staden från arla morgon
Var stojande lif i dag;
Bland skrålande bönder bågarn
Gått raskt på stortorgdag.

På väg, som leder ur staden
Till landet, slänger åstad
Af vagnar mot eftermiddagen
En lång och skramlande rad.

Helt nära diket kryssar
Med slappa, krokiga knän
En rusig, skrålände bondlurk
På dammiga vägen hän.

Det hade väl riktigt galet
Till slut för kryssaren gått,
Om ej en hjälp på färden
Försigtigt han sig bestått:

Det var en *ko*, som ledde
Med säkra, stadiga steg
Vid lina i hornen bunden
Hans vådliga zigzagsväg!

Till lön för vänskapstjensten
— (Af kossan hvad ädelt drag) —
Nu fick hon af hårda käppen
På ryggen slag på slag.

Men kossan stretade framåt; —
Hon vände ibland sig om,
Ville hon kanske fråga
Hvarför ej med han kom?

Ville kanhända med blicken
Tolka en ödmjuk bön:
Gif ej åt vänlig kossa
Hugg och slag till lön!

Vid Herrevadskloster.

(Till fröken C. S.)

---

§å härligt är det att sitta
Om qvällen vid Herrevad
Och njuta af sommarafon
Under lummiga kronors rad.

Sitt glittrande bälte kastar
I parken bäcken fram
Och speglar blommande tufva
Och speglar åldrig stam.

Så härligt är det att höra
Hur näktergalarne små
Vid Herrevad i parken
De tjusande drillarne slå!

En afton ej länge sedan
Jag satt vid sorlande bäck
Och njöt af fogelsången,
Som gick ur lummig häck.

Då klingar i qvällen plötsligt
En stämma skön och varm,
Och — näktergalarne tystna
Vid sång ur jungfrubarm!

Än sprang i glada toner
Så yr den sången fram,
Än klang i toner djupa
Den vek och allvarsam;

Än varm som solig middag
I sommarns glada dar,
Och än som vårlig morgon
Så frisk och underbar.

Det var så härligt att sitta
Den qvällen vid Herrevad
Och lyssna till Dina sånger
Under lummiga kronors rad!

Du for. — Från häcken åter
Slå näktergalarne små;
Men säkert aldrig den qvällen
Ur deras minne skall gå! —

I porten.

Och Lisa i slaskig Oktoberqväll
Har sprungit ner från sitt kök,
Hon hela dagen vid spiseln stått
Bland grytor, baljor och stök.

Till middag främmande har man haft,
Men knappast på hela da'n
Har Lisa haft tid att sjelf få en bit
För alla de gäster i sta'n.

Dock, nu är festen deruppe slut,
Och Lisa i porten står,
Och drägten är köks-uniform, som bär
Af middagens stekar spår.

I mörka porten det regnar in
För kulen Oktobervind,
Men liten Lisa ej aktar det,
Så varm om hjerta och kind.

Hon tittar till höger, till venster ock
Längs gatans fladdrande sken,
Hon har stämt möte med Petter i qväll:
Han skulle väl varit här re'n! —

Då ljungar matmors stämma så vred:
"Din slyna, kom upp på stund!"
Och stackars Lisa får gå sin väg
I qväll utan kyss på mund. —

I sälla, som lofvat hvarandra tro
Vid kronors festliga glans,
Som viren tillhopa i sorglös ro
I förmak er myrtenkrans,

När ljusa hemmet Er sluter varmt,
O, tänken att hjertesvall
Ej endast brusar i rikt gemak,
Men äfven i porten kall!

Anekdot.

(Efter en gammal sägen.)

Det var
I store Fredriks dar.

Att sina trupper inspektera,
Monarken satt en dag till häst.
Det var för truppen riktig fest
Att få för kungen exercera.
Sitt bästa hvar och en på denna stora dag
Naturligtvis beslutat göra,
Och alla hoppades att han med välbehag
Sin örnblick skulle öfver fältet föra.

Dock, rent på tok det gick,
Monarken rynkar pannan,
Och ovett haglade åt både en och annan,
Och onåd lyste ur hans blick.
Det var en riktig olycksdag, —
Omöjligen förklara saken, —
Det mulnade i kungens drag,
Han hade aldrig sett på maken.

Dock, värre blef det. En squadron
Var nära, tänk, att öfverrida
Monarkens dyrbara person; —
Det tyckte han dock gick för vida.
Nu bröt ock stormen lös, och kungen
I hingsten ränner jernen två
Och spränger fram utöfver ljungen,
I afsigt att ryttmästarn nå.
Men denne, som sig vändt tillbaka,
Blir varse kungens afsigt snart:
Han har ej lust att piskan smaka
Och ökar därför på sin fart.

Förgäfves kungen bannar, svär, —
Ryttmästarn hör ej kungens rop,
Utöfver stock och sten och grop
Det snabba loppet bär. —
Den vilda jagten går, men småningom
Allt tröttare blef kungens häst,
Och därför fann väl kungen bäst
Att sakta af och vända om. —

Den nästa dag var allting glömdt,
Det var som hade kungen drömt
Att utaf vredesmod
Det kokat i hans heta blod.
I slottet tog han nu emot
Vid tronens fot
Med nådig blick en utvald skara
Af högre militärer bara.
Han gaf dem ordet fritt: här skulle en och hvar*
Helt oförskräckt sin mening säga,
Se'n ville kungen nådigst öfverväga
Hvad *för* och *mot* i hvarje mening var.

Audiensen tog en rundlig tid
 (Visst hela förmiddagen räckte),
 Men detta kungen ej förskräckte,
 Han var nog mycket van dervid.

Till sist en general steg fram
 Med mulen blick och allvarsam.
 — "Sire", sade han, "en händelse af ledsamt slag
 Har timat vid min kår i dag:
 Den dugligaste, tappreste
 Utaf min kårs ryttmästare
 Om afsked har lagt in, det är
 En stor förlust för eder här.
 Han vill ej riktigt komma ut
 Med hela sanningen,
 Och därför vet jag ej anledningen
 Till hans förtviflade beslut. —
 Likvisst för mig han har bekänt,
 Att något fasligt honom händt, —
 (Och detta just i går) — utaf det slag,
 Att rent åt fanders af det bar,
 I fall han skulle stanna qvar
 I tjensten blott en enda dag".

— "Vi få väl se", blef kungens svar,
 "Hvad härvid är att göra,
 Låt honom än i dag till slottet föra,
 Jag honom någonting att säga har." —
 Med nådig vink ur sal'n gick kungen ut,
 Och dermed var audiensen slut.

Hvem blef förskräckt, om ej vår man
 Ryttmästarn vid ett bud från kungen;
 I lifligt minne hade han
 Än gårdagsnöjet uti ljungen. —
 Tänk, rida från sin kung och sin squadron!
 Monarken skulle väl förutan all pardon
 I mörka fängseltornet honom kasta,
 För det han dristat så att honom rasta.
 Han tänkte nog att fly, men dubbelt värre
 Det vore se'n att träffa retad herre,
 Ifall hans flykt en dålig ände tog
 (Som vore möjligt nog).
 Han därför upp till slottet går
 Och snart för kungens åsyn står. —

Om nu förvånad blef vår man,
Nog läsarn ej förtänka kan.
Han trodde knappt sitt ögonpar,
Ty så förändrad kungen var:
I går barsk, svärjande och vred
Vid jagten på den vida hed; —
I dag vid godt humör och blid,
Och pannan strålande af frid. —

Ett vänligt leende utöfver munnen drog,
Då majestätet nu till orda tog:
— "Ni är *major!* — jag ville sagt Er det
I går på heden, men er häst var het, —
Jag kunde inte följa med,
Då så förbaskadt fort Ni red!" —

Här slutar anekdoten, här slutar jag ock med
Och låter store Fredrik få hvila sig i fred. —

Två rosenknoppar.

Två dägliga rosenknoppar
Gunga åter och fram,
Burna af hvar sin stängel
Från gemensam stam.

De yppiga kalkar mötas
Till kyssar gång på gång:
Det är två tvillingsystrar,
Som smekas dagen lång.

När skymning faller i trädgård,
Då fuktas kalkar små,
Då smyga intill hvarandra
De rosenknoppar två;

Då är det som ville de sörja
Tillsammans dag, som gått,
Tillsammans sörja solen,
Som sjönk med ens så brådt;

När morgon leker i öster
Bland purprade skyars flock,
Då glittra klara perlor
I skära kalkarne ock;

Men då är det glädjetårar
Öfver härlig dag, som grytt,
Och snart i sol de gunga
Och kyssas åter på nytt! —

Förbi rabatten en främling
En eftermiddag gick,
De väna rosenknoppar
Han i sigte fick;

Då bröt han den ena stängeln, —
Ett lämpligt tidsfördrif, —
Hvad tänkte han väl på tvenne
Knoppars syskonlif!

Mot slottet upp han styrde
Från trädgården sina steg, —
Den brutna rosenknoppen
Han kastade på sin väg! —

När qväll sig sänkte sakta
En liten knopp jag vet,
Som ensam på sin stängel
Sin tvillingsyster grät;

Men sträng blef juninatten,
Den kom med dimma kall,
Och bort frös gråtande knoppen
I eget tåresvall! —

Väntan.

Hon skall ha bref i afton,
Det kan ej vara annat,
Om inte båt och jernväg
I sina turer stannat!

Vid sömnad på sin kammare
Otåligt nu hon väntar,
Men då och då på fönstret
Den lilla handen gläntar.

Det går ej bra med arbetet,
Hon öppnar fönstret hela,
Och utåt gatan ögonen
I qvällen lifligt spela.

Säg, får jag liten fråga
Hur länge det kan vara,
Se'n bäraren af brefven
Dig gaf den stilen rara?

En månad, fjorton dagar? —
Hå, hå, du börjar skratta,
Då fick du bref i förrgår
Senast, kan jag fatta.

Men fyrtiåtta timmar
Det är ju evigheten,
Och sätta på ett rysligt
Prof otåligheten.

Hvad trollmagt ändå ligger
I bläck och papper slutet,
Och tjugo kära sidor
Slukas på minuten!

Och tjugo kära sidor, —
(Du frågan nog förlåter) —
Hur många gånger läser
Du gång på gång dem åter,

Tills utantill du kan dem,
Förr än i bädd du hvilar,
Förr än i drömmar tanken
Till tjugo sidor ilar? —

Nu liten ser på gatan
Hvad hon så länge spanat,
Och utaf man med väska
Hon får hvad kärt hon anat. —

Sinnessjuk.

Kylig sänker sig hösteqväll,
Vestan i tunga molnen sliter,
Hafvet bryter mot klippig strand.

Tittar så måne ur skyar fram,
Lyser trolskt öfver slottets tinnar,
Silfver stänker i saltgrön våg.

Men då smyger så andetyst
Jungfru varligt utför terrassen,
Skär är drägten och kind är blek.

Silkeslent ifrån hjessan går
Hår, som fladdrar i vind och sveper
Gullgul en ring kring bländhvit hals.

Blicka så matta ögon blå,
Stirra framför sig i måneljuset,
Söka, men finna ej något mål.

Vägen går genom trädgårdsgrind,
Sluttar mot hafvet sakta neder,
Hafvet, som lemnar på frågor svar.

Här var däglig och sval en plats,
Sitta på klippan och skåda i djupet,
Här blir det bot för sargadt bröst;

Här är det skönt när vägen går
Högt mot klippa i snöhvit bränning,
Skänker svalka åt tinning het.

Hafvet blifvit den bäste vän,
Ingen mäktar som hafvet fatta
Tankar, födda i jungfrusinn';

Kallt är hjerta i rullande våg,
Slår dock i takt med hjerta som häfver
Skön och svällande jungfrubarm.

"Jungfru egde en hjertevän,
Kär var hon honom i sommartider,
Varma, soliga sommardar;

Kom så hösten kulen och kall,
Strödde gulnade blad öfver marken,
Borta var vännen, kom ej mer.

Svara, o haf, säg, är det sannt
Kommer han åter med vårens sippor,
Kommer han åter, då skog står grön?

Då vill jag linda af sippor små
Skön en krans åt gullgula lockar,
Då skall han kyssa lock och krans.

Känna igen det skall jag nog
Kära, manliga anletsdragen,
Ila hans öppnade famn emot.

Likväl, — — jag rädes den långa tid;
Vintern kommer med kalla drifvor,
Kanske jag somnar, o haf, som du!

Ve mig, nu skådar jag åter här
Syn från nattens sömnlösa timmar,
Ve mig, han breder mot svartögd mö

Famn, der jag fordom hvilade i,
Se, nu sluter han rundad midja,
Smeker med kyssar leende mun;

Hvilar panna mot kolsvart lock,
Hviskar om älskog, ve mig, o ve mig,
Sjung mig en dödssång, haf, i qväll!

Sjung om att lif eger blott höst,
Sjung om död, som kommer lik våren,
Löser bölja ur vintrens tvång.

Sjung om mö, som vandrar på strand,
Längtar att träffa den gode, bleke,
Isas till döds i hans kalla famn"! — —

Tittar så måne ur skyar fram,
Lyser sörjande jungfru vägen
Genom grinden till slottet upp;

Men ej finner hon frid i natten,
Finner ej ro på sömnlöst läger,
Räknar slagen från tornets ur. —

"Marsch-marsch"!

Juni-sol på Ljungbyhed
Eld och lågor sände,
Luften stilla stod, det var
Liksom marken brände;

Men till häst i exercis
Tjugosex sqvadroner
Tumlade på heden om,
Husarer och Dragoner.

Sablar blixtra hvar man ser,
Ljud af hofvar dåna,
Smidighet och kraft och lif
Fängsla och förvåna.

Se, i traf på troppkolonn,
Rättnu hvad det lider
En sqvadron just kommer hit,
Raskt och bra den rider.

Hörde du kommando-ord?
Re'n det nått mitt öra:
Upp till linie i sqvadron
Tropparne sig röra!

Hörde du trumpet-signal'n?
I galopp sqvadronen
Dansar frustande framåt
Vid den glada tonen!

Ännu några ögonblick,
Farten töjs och töjes,
Nu utaf squadronens chef
Klangfull rösten höjes:

"Marsch-marsch"! och i framåt gard
Glad han sabeln svingar,
Och squadronen ilar fram
Som den hade vingar.

Hejda förr med senig arm
Den lavin, som rullar,
Växande med tyngd och fart,
Ner från Alpens kullar,

Än du motvärn bjuder här:
Gudakraft bor inne
Uti "Marsch-marsch" och jemväl
Fädrens hjertesinne! —

Så till häst i exercis
Tjugosex sqvadroner
Tumlade på heden om,
Husarer och Dragoner.

Blåser Hildur stridens lur,
Gal den röde hane,
Då, hur härligt klinga skall
"Marsch-marsch" — oväns bane! —

Fram!

Slänga yxan i sjön,
"När allt går emot",
Och klaga ditt öde
I bittert knot,
Och lipa likt barnet,
Som gråtande gick,
Då uppfyld sin önskan
Det inte fick; —
Är detta hvad lifvets skola dig lärt?
Då är med din skolgång ej mycket värdt.

Bort svaghet och lip,
Bort bannande ed,
Som hväsande nyss
På läppen gled!
Med lugn må du taga
Den motiga dag, —
Du var ju så stark, säg
Hvi blef du svag?
Har allt det modet du skröt utaf,
Likt skeppet i bränning, nu gått i qvaf?

Tag ett dugtigt tag,
Du skall se det går,
Att kraftiga viljan
På motgång rår.
Tag i så det knakar
Och brakar i fog
På stängsel, som motgång
I vägen slog; —
Till slut skall det brista och vägen bli klar
Till mål, der priset du segrande tar!

Barnadröm.

Vill du skåda fager syn,
Följ mig blott:
På sin kudde slumrar re'n
Liten Fanny godt.

Åtta vårar här vid bädd
Leka gladt;
Helsan har kring grop på kind
Sina rosor satt.

Såg du älskligare syn!
Se hur frid
Öfver Fannys anletsdrag
Strålar englablid!

Borta långt till drömmens land
Tanken går,
O, hur härligt drömma få
Dröm vid åtta år!

Svänga om i blå gemak
Yr i dans,
Kyssa englasyskon små
Under stjernekrans;

Plocka ifrån tyngda gren
Famnen full
Utaf äpplen skimrande
Af det röda gull;

Hvila ut vid silfvervåg
Trött på strand,
Eller på den hvita svan
Styra ut från land;

Stiga ned i dunkla djup,
Der man tror,
Att hos jätten i hans slott
Än prinsessan bor;

Lösa så ur trolldomsmagt
Henne glad,
Ila till det fjerran hem
Sedan fort åstad! —

Se nu blott hur Fanny ler
I sin dröm!
Kanske fick en englabror
Nu en kyss så öm,

Eller kanske dansar hon
Om som bäst
I de höga blå gemak
Vid den glada fest!

Ack, hur gerna kysste jag
Nu på stund
Knubbig arm, men räds jag stör
Oskulds ljufva blund.

Dröm din sköna dröm till slut,
Fanny lill';
Nästa qväll, du rara barn,
Dröm den en gång till! —

Brigadmanöver.

(Ljungbyhed 1885.)

I.

Ur eldgap dåna åskor
I sundet vid Helsingborg,
Der fienden snart fått fäste
Och fyller gator och torg.

Den eviga freden trodde
Så många här hemma uppå, —
Nu gäller det skånska jorden,
Skall roffande hand den få?

Skall fienden mägta ändra
Den gräns naturen gaf
Åt Svea välde i söder,
Det brusande österhaf?

Än finnas väl armar att värna
Med kraft den älskade teg,
Och stål att hejdande spärra,
Hans fräcka, trotsiga väg.

II.

Under ljusgröna blad
Mellan bokarnes rad
Låg bivaacken, men arla i dag
Satt brigaden till häst, och ur skogen bort
Squadron på squadron försvann innan kort
Vid hofvarnes muntra slag.

Der kom order i går,
Lydde: "Fienden står
Med sin styrka i Sönnarslöfs by;
Ni skall skydda med er rytteribrigad
De rika förråden vid Herrevad"!
Den var tecknad: "General Y".

Den kom sent, men hvad mer,
Denna order den ger
I bivacken blott ämne till fröjd:
Man får slåss, man får vara der faran är störst,
Man får vara i morgon på heden först,
Och då offerar man hvilans nöjd.

Och den raska brigad
Står på heden glad,
I linie den frustande står,
Och hvar fiber är spänd, och den väntar blott
På smattrande ton, som den känner godt,
När utefter linien den går.

Nu skall kämpas i dag,
Här skall stånda ett slag,
Så att hofvarne dåna i mark,
Emot ovän, som kommer från Rynkevad,
Men den stolta skånska dragonbrigad
Här möter som alltid stark.

III.

Vid Rynke blixtra sablar
Från fiendens rytteri; . .
Med främsta bataljonen
Han hunnit vadet förbi.

Han söker att deployera,
På heden, — fåfängt hopp:
Dragonbrigaden i linie
Här kommer i starkaste lopp.

I flykt är snart bataljonen, —
Brigaden tillbaka går,
Och, bildande tvenne träffen,
På heden hotande står.

Dock, — fienden ej på segren
Ännu förlorat tron:
Ur vadet vid Rynke stiger
Ännu en bataljon.

Dragonernes andra träffen
Då fram i kolonn sig rör
Och svänger till front och anfall
I högra flanken gör.

Och fienden svigtande viker,
Det var så hård en dust,
Ty der var fart i hofvar
Och klingor svängdes med lust.

Dragonernes första träffen
Fullbordar segren se'n,
Och fiendens bataljoner
Mot åsen flykta hän. —

←

IV.

Från Drottningberget eldar ljunga
Mot bataljonerne med dån,
De slagne, som ånyo samlats
Och komma söder nu ifrån.

Välan, på möda skall ej sparas
Att taga varmt dem här emot, —
Ej Ljungbyhed i qväll får trampas
Utaf en enda oväns fot!

Karbinerna på krönet sända
Det varma bly i oväns väg
Hans hjertblod här i dag skall skölja
Den älskade, den skånska teg.

Nu spränger af dragonbrigaden
Den andra bataljonen opp
Ur dalen, och på öfre fältet
Den svänger in i vild galopp.

Men första bataljon, som skjutit,
Är snart till häst och ilar fram
Till hjälp åt andra bataljonen,
Som kämpar än i rök och dam. —

Hvad smidighet, hvad kraft, se linien
På en sekund sig bilda hann,
Nu går i "framåt gard" ett jubel,
Oändligt jubel man till man:

"Hurra, — hurra"! I marsch-marsch ilar
På tufvig ljung brigaden hän,
Och nästa ögonblicket visar
Af oväns vilda flykt en scen.

Dragonens klinga gläds att bada
Bland flyktande och brutna led; —
Men qvällen sänks, och stolt brigaden
Står segrande på Ljungbyhed. —

Första lögnen.

Liten pilt
Skämmas bort,
Mamma är så fasligt svag;
Liten pilt
Borde nog
Smakat lite' dask i dag!

Gammal vas
Af porslin
Sönder nu i bitar är.
Liten pilt
Vet så väl
Mamma höll den vasen kär.

Liten pilt
Ljög så qvickt,
Skyldde skulden på Mari.
Fick en kyss
Och en klapp,
Gick så lätt att blifva fri!

Vänta blott!
Liten pilt
Växer fort och blifver stor;
Kanske då
Skall han blott
Göra sorg åt gamla mor!

Då, men ack,
Allt för sent
Skall hon bittert ångra få,
Att hon lät
Liten pilt
Utan dask få ljuga så! —

Gudstjenst.

Det är sabbat, öfver staden juli morgon strålar glad,
Men från staden ut till landet rulla vagnarne åstad;
Ut till landet, för att andas luften mera frisk och ren,
Hvila ut från arbetsveckan under björk- och boketrän.

*
Fattigman i enkelt fordon utan fjedrar bjuder på
Hyrd hästen, hårda bänken åt sin gumma och de små;
Riker man i char á banc'en med familjen gungar fram,
Vagnen strålar, seldon blixtra, kusken styf och allvarsam.

Dock, hvad gör det hur man åker, alla komma fram
ändå,

Ett är målet, en är tanken: af natur'n att njuta få.

Och nu är man framme redan, skakar af sig lite' dam,
Rock och sjal och hattar hängas här och der på grenig
stam.

Härligt hvälfver skogen hvalfvet; björk och bok och
eke slå

Sina kronor till en kyrka, luftigt hög emot det blå;
Inga orgelpipor glimma; fri och glad dock hymnen går,
Och man lyssnar till bevingadt slägte, som den hymnen
slår.

Njut, beundra här i kyrkan skaparns undersköna verk;
Af ett verk, som ingen mästrar, dina tankar höj och
stärk;

Känn din litenhet, men bringa tacksamt lof åt skapar'n
här,

Mins, i söcken som i sabbat är han alltid lika när!

Se, bland grenar ifrån hvalfvet liten stråle tränger ner,
Liten stråle utaf solen kommer bort till dig och ler;
Kanske du förstår den lille ljusalf ifrån bättre land,
O, då skall han säkert språka kärligt språk med dig
ibland! —

De första stegen och de sista.

Skrida svaga, stapplande
Öfver golfvet första stegen,
Men en god och vänlig hand
Hjelper till på vägen.

Säkrare för hvarje dag
Går för barnet svåra färden; —
Tiden ilar, stegen gå
Snart i vida världen. —

Skrida svaga, stapplande
Öfver golfvet trötta stegen,
Åldring, böjd och grå, har snart
Slutet nått på vägen.

Väg var lång, hur gick du den,
Sådde saknad du i spåren,
Kan med frid du se tillbaks
På de gångna åren?

Då skall kärlek följa dig
Sista bit, var viss, af vägen,
Mången god och vänlig hand
Stödja sista stegen! —

Vid pianot.

(Till Fräulein H. R.)

Han låg i slummer på den mjuka bädden,
Att njuta nattens frid i sömnens famn,
Men ack, förgäfves sökte tanken hvila,
Melodiskt klang i örat namn på namn.

Chopin, Beethoven, Flotow — alla gingo
Revy för örat, men för ögat brann
En syn, der rosenfingrar på tangenter
I lifligt lopp ackorder slogo an;

Och på pianot såg han ljusen gnistra
 I glans mot tvenne mörka ögonpar,
 Der liflig eld inunder ögonfransar
 Förkunnade, att Söderns barn hon var.

Han låg i slummer. Men en fogel hviskat,
 Att hvad han såg haft verklighetens drägt,
 Att dessa rader, som han sedan diktat,
 Med verkligheten räkna nära slägt. —

Hvad skall jag säga? — Smickrets flöjtton skulle
 Helt visst till ära åt Er ljuda så:
 O, den som ändå ett piano vore,
 Hur gerna lät man ej små fingrar slå!

Nej, — intet smicker, — sanningen må tala
 Sitt rena språk, som städs den göra bör:
 För hvarje gång Ni låter händer fara
 Uppå tangenter Ni oss *glädje* gör;

Då lyssna vi i sal och från salongen,
Och, när Ni slutar, tar Ni rättvis lön
Uti applåder liffiga och varma,
Och alla ropa då sitt "wunderschön"! —

Tänk den som vore en liten bok!

Tänk den som vore en liten bok,
Der sången på hvarje blad
Med lif och värma klingade fram
Ur typernas svarta rad;

Och vore en gäst i hvarje hem,
I koja eller salong,
Och älskades, ej för bandets skull,
Men för den varma sång;

För sång, som trängde till hjertat in,
Så dess strängar dallrade smått, —
Då funnes det intet att önska mer,
Det vore en härlig lott!

Middag.

På matsalens dubbelfönster
November lägger sin is,
Derinne serveras vid bordet
Åt gästerna glace till spis.

Vid stämning glad och högljudd
Kristallen höjes och sänks:
Här skålas och pratas mera
Än hvad det verkligen tänks.

Hvad under, då bäger'n aldrig
Stått still en enda minut,
Kaskader af ädla safter
Ha strömmat utan slut;

Fransyska köket har bjudit
Vid greffliga bordet på
Hvad finast åt finaste verlden
Det kunnat nånsin bestå!

* * *

På köksdörr'n knackar en flicka; —
— "Hvad vill hon? Tigga? — Guds död!" —
Nej, endast be om en liten
En liten beta bröd. —

Ett hänskratt, — och dörren slänges
Om skälfvande flicka igen. —
När fick *hon* väl middag senast,
Ja, — det vete himmelen!

På matsalens dubbelfönster
November lägger sin is; —
Derinne serveras vid bordet
Åt gästerna glace till spis.

På skogsgård.

(Till fru de F. . .)

I land, der odlarns id så föga lönas,
Fast hvarje torfva der är honom kär,
Der låg en ödemark, bland odlingsfliten,
Som plog och spade än ej varit när;

En öde nejd, der ljungen klädde slätten,
Och mossan sög på stenar utan tal;
Men bakom vild och mörk sig reste skogen,
Dit endast eko någon gång sig stal.

Visst lyste vårsol lika vänlig öfver
Den öde nejd, som öfver odlad trakt,
Väl gnistrade ock uti ödemarken
I snöns kristaller solig vinterprakt;

Dock, — ingen mensklig fot ännu beträdde
Den egovidd, som tyst och slumrad låg,
Förr än en dag båd' tufvig ljung och skogen
Midt i sitt sköte stolt en drottning såg.

Hon kom, hon såg, — en blick och allt förvandlas,
Hon segrade, — en trollstaf spiran var:
I ljungen gyllne ax och skördar gunga,
Och vilda skogen parkens prägel tar.

Men mellan fält och park, hvad under, reser
Sig stolt och skönt för drottningens språk ett slott
Med höga tinnar och med salar glada, —
Hvad har den drottningens spira ej förmått!

Hon kom från Södren: Södrens frukter glöda
Från klasar och från tyngda grenar ner,
Och paradisiskt sköna rosor gunga
I yppig trädgård hvart än ögat ser.

* *
*

Drog så en yngling derförbi med lyran
Och sjöng sin sång vid detta sceneri, —
Förlåt, o drottning, och låt sångaryran
Hos ynglingen för hårdt ej straffad bli;

Ur hjertat sprungna äro dessa toner,
Som här han sjungit, att Dig fira få,
Din skapar-anda var det just, som lärde
Den ynglingen i dag att sjunga så.

"Kom åter hvarje gång, då våren sticker
Sitt täcke blommigt och sin matta grön", —
Så ropar vänligt till dig denna Skogsgård,
Som af Ditt verk nu ler så underskön. —

Under valsen.

På bonad tilja nu dansen går
I salen, som strålar rik,
Och paren bölja så lifligt fram
Vid Strauss' glada musik.

En dam, som i öfrigt är rätt "dansante",
Har föredragit dock nu
Att hvila ut under denna vals, —
En liten förtjusande fru!

Och dock bjöd *hon* upp, — Gud hvad munnen log,
Och hvad blicken lyste varm!
Försigtigt igenom filen af rum
Hon sedan smög vid hans arm;

Så hamnade hon vid fönstersmyg
I halfdunkelt kabinet, —
Den lilla förtjusande vackra frun,
Jag lofvar, hon är kokett!

Hon vet så väl att den klär henne godt
Denna dager "clair obscur",
Och *han* är nog ej den förste hon gör
Alldeles hufvudyr!

Hvad är du, o statskonst, väl ändå
Med ditt snille, din magt till sist,
Du ramlar till intet, jag svär det dyrt,
För tjusande qvinnas list!

Den lilla vackra, charmanta frun,
Som ser så oskyldig ut,
Har skickligt spunnit sitt fina nät
På mindre än en minut;

Hon har honom fast och ej släpper hon
Sitt goda tag så lätt, —
Hon bundit honom vid hedersord,
Det gick behändigt och nätt!

I morgon, — i öfvermorgon, lik' godt,
Den kommer den dag till sist,
Då händer små få klappa så godt
Åt aftonens fina list;

Han, qvinnohatar'n till lif och själ,
Som hade principer bevars!
Nu tar han slafviskt bugande mot
En roll i hennes farce! —

Det händer i lifvet ju ofta nog,
Att ödet, rent af besatt,
Än här och än der på vår knaggliga ban'
Oss spelar så fula spratt;

Kanhända vid månget slikt ett fall
Att ödet begagnat ibland,
Att trassla in härfvan, en liten fin
Och vacker fruntimmershand! —

Hjertehemlighet.

Och kind så röd
Blef kind så hvit,
Men ingen fins, som vet,
Hvi färgen kom att
Skifta så, —
Det blir en hemlighet.

I rikedom
Och prakt och glans
Hon växte upp, blef skön,
Och alla gladdes
Vid att se
Den väna, fagra mön.

I yppig barm
Slog hjertat friskt,
Slog varma, glada slag,
Och blicken lyste
Grann och klar,
Som vårlig solskensdag.

Och friare
Från när och fjer
De tiggde gunstigt svar; —
Men af dem alla
Ingen fick
Som hjertevän bli kvar.

De tiggde "ja"
Af rosenmund,
Men fingo "nej" till svar;
Det väckte undran
Allestäds
Att hon så egen var.

Af vårar blott
Hon tjugo såg
I blomsterprakt slå ut. —
Hvi låg då rosen
Bruten re'n,
Hvi tog då fågning slut?

Hvi kind så röd
Blef kind så blek,
Det ingen fins, som vet.
Ty grafven gömmer
Djupt och tyst
På hjerte-hemlighet.

"Namn".

Och sekler komma och sekler gå,
Men häfderna gömma kvar
På pergament och i luntor grå
De stolta minnen från gångna dar:
De stora, lysande namnen,
Dem ryktet slöt i famnen.

Än växte de upp bland sår och dam
På fälten i stridens brand,
Än gingo ur fredliga dåd de fram
Till gagn och ära för älskadt land:
Så stego de upp i ljuset
På sköldar i riddarhuset. —

Hvad andre förvärfde du ärfva fick, —
En lek utaf sluppen blott, —
Det lysande namnet vid födseln gick
Som laga arfvedel på din lott:
Så visa dig värdig att bära
Ett namn, som höljts med ära!

Till hufvudkudde att sofva på
Är namnet mycket för godt, —
I lifvets kamp må du kämpande stå
Och hvila dig först, när du segra fått:
För sanning och rätt må du strida,
Du får nog folk på din sida!

Hvad skall du eljest med ädelt namn,
Som fram du ej bära kan:
För rustning svigtar en månehamn,
Men rustning drager så lätt en man,
En man med senor i armen
Och modigt hjerta i barmen.

Men lägg till namnet dig födseln gett,
Till det ädla namn du ärft,
Ett vördadt namn, som med egen svett
I ärlig kamp du åt dig förvärfvt, —
Se'n må du tala om anor
Och multnande gamla fanor! —

De två.

Det är i kammar'n låg och trång,
Men liten stråle af sol, som tittar
Från vestersalar i hösteqväll,
Så lätt sin väg till den kammar'n hittar.

Hvad han i kammaren lyser på
Af bohag mättar ej lyxfullt sinne,
Men liten stråle af solen trifs
Ändå så innerligt godt derinne; —

En säng, en byrå, en symaskin,
En stol, en spegel, — här fins ej mera
I bohagsväg, — räcker ändå till
Åt hyresgäster, som här logera:

Det är en mamma med lillan sin,
Och mamma räknar blott tjugo vårar, —
Nyss sprang hon opp från sin symaskin,
Att stilla flödet af lillans tårar.

Och mamma sitter på sängen nu,
Och lillan hvilar så nöjd på armen;
Så godt det smakar för rosenmun
Det aftonmål vid den hvita barmen.

Men, — mamma sjelf? — Åh, det får nog gå
I qväll, som ofta, supé förutan; —
Det skymmer på; — liten stråle har
Till afsked nickat igenom rutan! —

Från lampan faller i kammaren
Så dunkelt och matt ett sken,
Och hjulet surrar på symaskin
I nattens timma sen.

I bädden hvilar det unga lif
Och njuter en sömn så rar, —
Ej sömnen störs af maskinens nål,
Der den pickande far och far. —

Och mamma trampar sin symaskin:
Ur stygnen skall växa bröd,
Här gäller från kammar'n att stänga ut
Den bleke gestalten nöd.

Men tankar vexla vid hjulets gång,
De dansa tysta förbi: —
Af stunder, som gått, af tid som är,
Så mörkt ett sceneri.

Hon minnes en dag i föräldrahem,
Då hård förbannelsen ljud,
Då mor och far ej kände misskund
Med blick, som gråtits röd;

Än hör hon sölfmyntens klingande ljud
I luften, då hon fick gå, —
En tiggerska lik, från det gamla hem,
Der hon hoppades tröst att få. —

Sig sjelf, — det enda hon haft att ge, —
Med hjerta varmt hon gett
Åt *honom*, — ej hade hon mycket då
I verlden af falskhet sett,

Hon älskade blott, — hon trodde för sann
Den dyra ed *han* svor; —
I sticket fegt och hjertlöst dock
De lemnades barn och mor! —

I staden hur gick ej lätt att få
Med sömnad arbete förr; —
Nu stängde så mången dygdig fru
För den "fallna" igen sin dörr!

Så kall är världen och skoningslös
I dom öfver gift mor, —
Hvad vet den väl om all hjertesorg,
Som i bröstet frätande gror? —

Dock, — arbete lemnar ju mången än, —
Hvi knota, hvi klaga då!
Fins blott att förtjena och krafterna
Till arbete vilja förslå;

Till arbet', att skaffa bröd åt två, —
O, då vill i trägen id
Hon kämpa med mod och glädtigt sinn'.
Tillvarons hårda strid;

Och glömma de bittra gångna dar,
Och glömma den tunga lott; —
Hon har ju *henne* att lefva för
Den lilla, som slumrar godt!

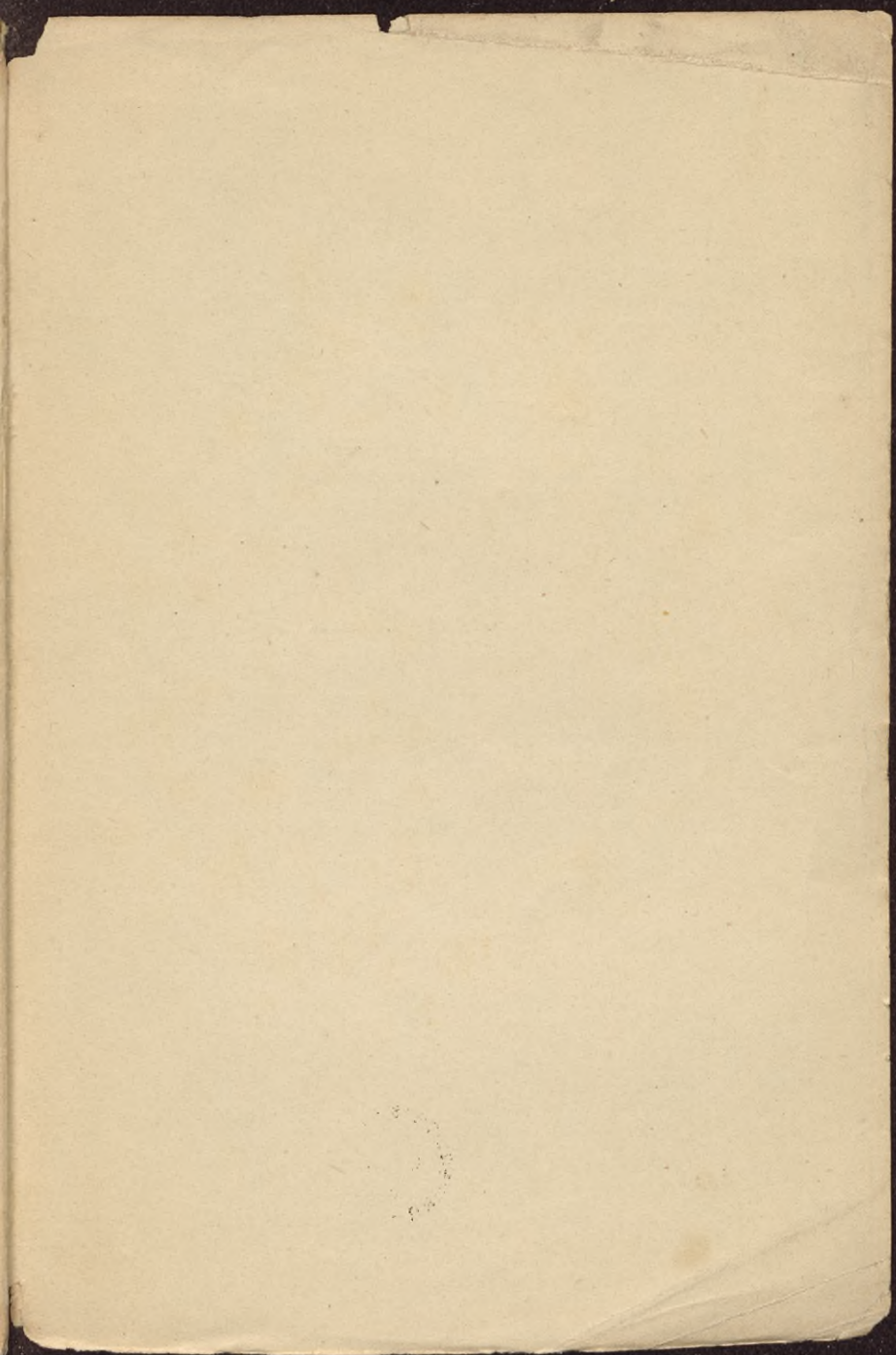
Men, — kommer sjukdom, — då blir det nöd,
Hur skall det i nöden gå? — —
Åh jo, — det finnes väl ändå En,
Som hjälper dem båda två;

Kanhända, om ingen tar sig an
En moder med bleka drag
Och lillan i famnen, att Herren skall
Dem bjuda till sig en dag! —

I nattliga stunden vid hjulets gång
Emot fjerran tanken drar; -- --
Der tindrar framför pickande nål
En perla, strålande, klar!

Preis 2 Kronen.